

Miközben szabadsága csíráiért küzd,
szerelme nőttön-nő a Halál Istene iránt
– ez pedig tilos.

a
SÖTÉTSÉG
ÉRINTÉSE

Hades és Persephone 1.

fine
selection

SCARLETT ST. CLAIR

SCARLETT ST. CLAIR

a

SÖTÉTSÉG
ÉRINTÉSE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Ashley Elizabeth Steele

✧

Molly Kathleen McCool

Köszönöm, hogy szerettek.

Örökké legjobb barátnők.

1. fejezet

A nárcisz

Persephone a napfényben üldögélt.

A szokásos helyét választotta a Coffee House teraszán, ahonnan jól rálátott a zsúfolt sétálóutcára. A sétányt árnyat adó fák és virágládák szegélyezték, amikben lila őszirózsa és rózsaszín meg fehér ternyefű pompázott. A könnyű szellő a tavasz illatát hordozta a mézédessé, langyos levegőben.

Tökéletes nap volt, és bár Persephone tanulni ült be a kávézóba, egyre nehezebben tudott koncentrálni. Tekintetét vonzotta az asztal közepén álló, karcsú vázában tündöklő nárciszcsokor. Nem volt dús csokor, mindössze két vagy három törekeny virágból állt, elbarnult szirmaik zörögve konyultak le, akárcsak egy holttest ujjai.

A nárciszok Hades, a holtak istenének virágai és szimbólumai. Sokkal gyakrabban díszítették a koporsókat, mint az asztalokat. Az, hogy a Coffee House asztalaira kerültek, talán azt jelentette, hogy a kávézó tulajdonosa gyászol. A halandók csak ilyenkor szokták dicsőíteni az Alvilág istenét.

Persephone gyakran tűnődött azon, hogy mit gondol erről Hades. Érdekli egyáltalán? Végére is, ő nem csak az Alvilág ura. Az ő vagyona a leghatalmasabb az istenek között, és ezzel ki is érdemelte a leggazdagabb jelzőt. Pénzének nagy részét Új-Hellász legnépszerűbb klubjaiba fektette be – és ezek nem szokványos klubok voltak. Hanem elit szerencsejáték-barlangok. Azt beszéltek, hogy Hades szeret fogadni, és csak ritkán fogad el más tétet, mint az emberek lelke.

Az egyetemi évei alatt Persephone sokat hallott a többi diáktól Hades klubjairól, és anyja – aki gyakorta adott hangot a Hades iránti ellenszenvének – is sokszor kritizálta a férfi üzleti tevékenységét.

– Zsinóron rángatja az embereket – morgolódott Demeter. – Úgy játszadozik a sorsukkal, mintha maga is a moirák közé tartozna. Szégyellhetné magát!

Persephone még sosem járt Hades klubjaiban, de kíváncsi volt. Úgy a vendégekre, mint az istenre, aki a helyeket birtokolta. Vajon mi szállhatta meg az embereket, hogy a saját lelküket tették fel? Vajon pénzre, szerelemre vagy vagyonra vágynak?

És mit árul el mindez Hadesről? Hiszen végtelen vagyonnal bírt, mégsem arra törekedett, hogy segítsen az embereken, hanem arra, hogy a hatalmát még inkább kiterjessze.

Ezekre a kérdésekre azonban máskor kell megkeresnie a választ.

Persephonének most dolga volt.

Tekintete a nárciszokról a laptopja képernyőjére siklott. Kedd volt, és úgy egy órája jött el az egyetemről. Megrendelte a szokásos vaníliás lattéját, aztán pedig azon dolgozott, hogy időben befejezze a kutatási beszámolóját, hogy aztán az *Új-Athén Hirmondónál*, Új-Athén legfontosabb hírforrásánál szerzett gyakornoki állására tudjon koncentrálni. Másnap kezd az újságnál, és ha minden jól megy, hat hónap múlva úgy diplomázhat le, hogy már van egy állásajánlat a tarsolyában.

Eltökélt volt, hogy bizonyítson.

A gyakornoki állás az Acropolis hatvanadik emeletén volt. Száz és egy emeletével ez számított Új-Athén legmagasabb és legimpozánsabb épületének. Amikor ideköltözött, Persephone első dolga volt, hogy lifttel felmenjen a tetőn lévő kilátóba, ahonnan a város teljes pompájában tündökölt a lábai előtt. Éppen olyan volt, mint amilyenek elképzelte. Gyönyörű, hatalmas és félelmetes. Most, négy évvel később még mindig alig akarta elhinni, hogy napi rendszerességgel fogja látogatni az épületet, mert ott fog dolgozni.

Rezegni kezdett a telefonja az asztalon. A legjobb barátnője, Lexa Sideris írt neki. Lexa volt az első barátnője, miután Új-Athénba költözött. Egyik órán egyszer csak hátrafordult Persephonéhoz, és megkérdezte, hogy lenne-e a párja az egyik gyakorlaton. Azóta elválaszthatatlanok voltak. Persephonét vonzotta a lány különcsége – a tetoválásai, a haja, ami fekete volt, akár az éj, és Lexa imádta a boszorkányság istennőjét, Hecatót.

Hol vagy?

Persephone azonnal válaszolt.

A Coffee House-ban.

Miért? Ünnepeelnünk kell!

Persephone elmosolyodott. Amióta két hete elmondta Lexának, hogy megszerezte a gyakornoki állást, a barátnője azóta nyaggatja, hogy menjenek el meginni valamit. Persephone eddig sikeresen halogatta a dolgot, de egyre fogytak a kifogásai, és ezt Lexa is tudta.

Most is ünneplek. Egy vaníliás lattéval.

Nem kávéval, te. Alkohollal. Felesekkal. Te + én. Ma este.

Mielőtt még Persephone válaszolhatott volna, egy pincérnő jelent meg. Tálcáján ott gőzölgött a lattéja. Persephone elég gyakran járt ide ahhoz, hogy tudja, a pincérnő is éppen annyira új itt, mint a

nárciszok. Haját két copfba fogta, a szempilláját pedig vastag, fekete festékkal emelte ki.

Elmosolyodott.

– Vaníliás latte?

– Igen – felelte Persephone.

A pincérnő letette elé a csészét, aztán a hóna alá dugta a tálcát.

– Hozhatok még valamit?

Persephone a lány szemébe nézett.

– Szerinted Hades úrnak van humorérzéke?

Nem komoly kérdésnek szánta, de elég vicces volt, amikor a pincérnő szeme elkerekedett.

– Fogalmam sincs, mire gondolsz.

A lány szemmel láthatóan feszengett, valószínűleg Hades neve miatt. A legtöbb ember nem szerette kimondani, inkább Aidoneusz-ként hivatkoztak rá, hogy ne keltsék fel a figyelmét. Persephone azonban nem félt tőle. Talán azért, mert istennő volt.

– Szerintem igenis van neki humorérzéke – magyarázta. – A nárcisz a tavasz és az újjászületés szimbóluma. – Végighúzta ujjait a hervadt szirmok fölött. Igen, a nárcisznak az ő szimbólumának kellene lennie. – Akkor viszont miért tartja Hades a sajátjának?

Persephone a lányra bámult, akinek lassan elvörösödött az arca.

– Csak... csak szólj, ha hozhatok még valamit – motyogta.

Persephone bólintott, majd folytatta a munkát.

Mielőtt még belekortyolt volna, készített egy képet a lattéjáról, és elküldte Lexának.

Aztán a fülébe dugta a fülhallgatóját, és ránézett a határidőnaplójára. Persephone szerette a szervezettséget, de még ennél is jobban szerette, ha elfoglalt. A hete már így is zsúfolásig tele volt – hétfőn, szerdán és csütörtökön egyetem, napi három óra pedig a gyakornoki

állásban. Minél több a dolga, annál könnyebb kifogást találnia, hogy miért nem megy haza az anyjához Olympiába.

A jövő héten történelemzéhát ír, és egy esszét is be kell adnia. De nem aggodott. A történelem az egyik kedvenc tantárgya. Olyan fontos eseményeket tárgyaltak, mint a nagy eljövétel, a nap, amikor az istenek a Földre érkeztek. Vagy a nagy háború, a borzalmas és véres harcok, amelyek utána törtek ki.

Nem sokkal később Persephone teljesen belemerült a kutatásba és az írásba. Épp egy olyan tudós munkáját olvasta, aki azt állította, hogy a háborút az döntötte el, amikor Hades feltámasztotta Zeus és Athene hőseit. Ekkor egy szépen manikűrözött kéz lecsapta Persephone lap-topjának képernyőjét. A lány megugrott, és amikor felkapta a tekintetét, egy átható kék szempárral találta szembe magát. A szempár egy ovális archoz tartozott, amit dús, fekete haj keretezett.

– Ezt. Kapd. Ki.

Persephone kivette a füléből a fülhallgatót.

– Lexa, te meg mit keresel itt?

– Éppen hazafelé sétáltam az egyetemről, és úgy gondoltam, beugrok, hogy személyesen újságoljam el a jó hírt.

Lexa előre-hátra hintázott a talpán, kék-fekete haja pedig engedelmesen hullámozott vele.

– Miféle jó hírt?

– Bejuttattam magunkat a Sohaéjbe. – Lexa alig volt képes visszafogni a hangerejét, és a hírhedt klub nevére többen is feléjük fordultak.

– Csitt! – parancsolt rá Persephone. – Meg akarsz minket öletni?

– Ne légy nevetséges! – Lexa a szemét forgatta, de azért halkabban folytatta. A Sohaéjbe lehetetlen bejutni. Három hónapos a várólista, és Persephone pontosan tudta, hogy miért.

Azért, mert a Sohaéj Hades klubja volt.

A legtöbb, istenek által üzemeltetett vállalkozás örülden népszerű volt. Dionysos borait másodpercek alatt elkapkodták, és azt rebesgették, hogy ambrózia is volt bennük. Az is meglehetősen gyakorinak számított, hogy a halandók az Alvilágban ébredtek, miután túl sokat ittak a nektárból.

Az Aphrodite tervezte ruhák pedig olyan kelendők voltak, hogy néhány hónappal ezelőtt egy lány megölte magát, miután nem tudta megszerezni az egyiket. Még tárgyalás is volt, meg minden.

A Sohaéj sem volt különb.

– Egyáltalán hogyan kerültél fel a vendéglistára? – kérdezte Persephone.

– A gyakornoki helyemen az egyik srác nem tud eljönni. Két éve van várólistán. Elhiszed, mekkora szerencsénk van? Te. Én. Sohaéj. Ma este!

– Én nem mehetek.

Lexa vállá megereszkedett.

– Ugyan már, Persephone. Bejuttattam magunkat a Sohaéjbe! Nem akarok egyedül menni!

– Vidd Irist!

– De én téged akarlak vinni! Ünnepeelnünk kellene végre! Mellesleg ez is része az egyetemi tapasztalatszerzésnek.

Persephone egészen biztos volt benne, hogy Demeter nem értene egyet ezzel. Mielőtt eljött Új-Athénba az egyetemre, több dolgot is megígért az anyjának. Például azt, hogy távol tartja magát az istenektől.

Igaz, hogy a legtöbb ígéretét nem tartotta be. Az első félév derekán szakot váltott, és botanika helyett újságírást kezdett hallgatni. Soha nem fogja elfelejteni anyja kényszeredett mosolyra húzott, összepréselt száját, és ahogy összeszorított fogai között sziszegte, hogy „mily csodás”, amikor a fülébe jutott az igazság. Persephone azt a csatát ugyan

megnyerte, de Demeter háborút indított ellene. Másnap, bármerre is ment, Persephonét mindenhová követte Demeter egyik nimfája.

De akkor is, a szakváltás egyáltalán nem olyan súlyú ígélet volt, mint hogy távol tartja magát az istenektől. Az istenek ugyanis nem tudtak Persephone létezéséről.

Tudták persze, hogy Demeternek van egy lánya, de Persephonét hivatalosan sosem mutatták be az olympiai udvarban. Azt pedig végképp nem sejtették, hogy halandónak adja ki magát. Persephone nem tudhatta, hogyan reagálnak majd az istenek, ha rájönnek, ki is ő, azt azonban tudta, hogyan reagál majd a világ: nem jól. Az emberek kapnak egy új istent, akit a legkisebb részletig meg akarnak majd ismerni. A pusztaság létezése is lehetetlenné válna, és azonnal elvesztené frissen megszerzett szabadságát. Ezt pedig Persephone a legkevésbé sem akarta.

Ritkán értett egyet az anyjával, de azt még ő is belátta, hogy a legjobb, ha átlagos halandó életet él. Ő nem olyan, mint a többi isten vagy istennő.

– Tényleg tanulnom kell, Lexa, és meg kell írnom ezt az esszét. Ráadásul holnap kezdek a gyakornoki állásban.

Eltökélte, hogy jó benyomást fog kelteni, amibe egyáltalán nem fér bele a másnaposság vagy a kialvatlanság.

– De hisz tanultál!

Lexa a laptopra és a melléte tornyosuló jegyzetkupacra mutatott. Persephone azonban az asztalon lévő virágot bámulta, és a halál istennéje gondolt.

– És mind a ketten tudjuk, hogy már régen megírtad azt az esszét. Csak maximalista vagy.

Persephone arcára forrászág kúszott fel. És akkor mi van? A tanulás az egyetlen dolog, amiben igazán jó.

– Kérlek, Persephone! Korán hazamegyünk, és akkor ki tudod pihenni magad.

– És szerinted mit fogok én csinálni a Sohaéjben, Lex?

– Táncolsz! Iszol! Smárolsz! Talán még játszatsz is egy kicsit. Nem tudom, de pont ez a jó benne, nem?

Persephone félrenézett. A nárciszok mintha visszabámultak volna rá, emlékeztetve őt minden kudarcára. Még sosem csókolózott. Az egyetemig még csak férfiak közelében sem volt, és még akkor is igyekezett távolságot tartani tőlük. Főként félelemből, melyet az anyja férfiak iránti megvetése táplált.

Nem túlzás, Demeter sokszor figyelmeztette a férfiakkal kapcsolatban.

– Te két dolgot jelentesz az istenek számára – mondta, amikor Persephone még kislány volt. – Játzsma vagy játékszer.

– Biztosan tévedsz, anyám. Az istenek is lehetnek szerelmesek. Vannak, akik házasságot is kötöttek.

Demeter felnevetett.

– Az istenek csupán a hatalomért házasodnak, virágszálam.

Ahogy Persephone felnőtt, be kellett látnia, hogy az anyjának igaza volt. Egyik isten házaspár sem szerette igazán egymást, az idejük nagy részét azzal töltötték, hogy megcsalják a másikat, majd bosszút álljanak a sérelmeikért.

Ez pedig azt jelentette, hogy Persephone szűzen fog meghalni, mert az anyja kijelentette, hogy a halandókat is kerülje el.

– Ők... megöregednek – mondta undorral.

Persephone úgy döntött, hogy nem száll vitába arról, hogy ha az ember igazán szeret, akkor a kor nem számít. Hamar rájött ugyanis arra, hogy az anyja egyáltalán nem hisz a szerelemben.

A romantikus szerelemben legalábbis nem.

– Nekem... nekem nincs is mit felvennem – igyekezett Persephone legalább egy gyenge kifogást találni.

– Bármit kölcsönadok a szekrényemből. Még a hajadat és a sminkedet is megcsinálom. Kérlek, Persephone!

Összepréselt szájjal fontolgatta a dolgot.

Először is valahogy le kellene ráznia a nimfákat, akiket az anyja rendelt a lakása elé. Aztán meg kellene erősítenie a bűbájt, ami újabb problémákat szülne. Demeter rögtön tudni akarná, hogy miért lett hirtelen szüksége több varázserőre. De ezt megmagyarázhatná azzal, hogy a gyakornoki állás miatt kell megerősítenie az álcáját.

Bűbáj nélkül az álcájának és névtelenségének azonnal befellegzett volna, mert egy jellegzetesség kétséget kizárólag megkülönböztette az isteneket az emberektől: a szarvuk. Persephone szarvai fehérek voltak, és úgy csavarodtak az ég felé, mint egy hatalmas antilopé, és bár a bűbája eddig még soha nem hagyta cserben a halandók között, korántsem volt biztos benne, hogy egy olyan hatalmas istent is meg tudna vele tévesztetni, mint Hades.

– Nem igazán akarok összefutni Hadesszal – mondta végül.

A szavak keserű ízt hagytak a szájában, mert ez valójában hazugság volt. Igazából kíváncsi volt rá és a világára is. Érdekesnek tartotta a megfoghatatlanságát és az emberekkel kötött szörnyű fogadásait. Az Alvilág istene minden tekintetben az ő ellentéte volt. Sötét és vonzó.

Vonzó, mert rejtélyes, a rejtélyek pedig kalandokat sejtettek, Persephone pedig mindennél jobban vágyott egy kis kalandra. Talán a benne rejlő újságíró miatt, de nagyon szeretett volna feltenni Hadesnek néhány kérdést.

– Hades nem lesz ott – mondta Lexa. – Az istenek nem maguk vezetik a vállalkozásaikat.

Ez igaz, és talán mindenkinél jobban igaz Hadesra. Közismert volt, hogy sokkal jobban szeret az Alvilágban időzni.

Lexa hosszan bámulta, aztán újra áthajolt az asztalon.

– Anyádról van szó? – kérdezte halkan.

Persephone egy pillanatig meglepetten bámult a barátnőjére. Nem szokott beszélni az anyjáról. Úgy volt vele, minél kevesebbet beszél róla, annál kevesebb kérdésre kell válaszolnia, és akkor annál kevesebbet kell hazudnia.

– Honnan tudod?

Lexa megvonta a vállát.

– Hát, soha nem beszélsz róla, ő viszont pár hete megjelent a lakásnál, míg te órán voltál.

– Hogy mi? – Persephone tátott szájjal bámult. Most először hall erről a látogatásról. – Mit mondott? És miért nem szóltál nekem?

Lexa megadóan felemelte a kezét.

– Jó, először is anyukád rohadt ijesztő. Épp olyan gyönyörű, mint te, de... – Lexa elhallgatott, és megborzongott. – Hűvös. Másodszor, a lelkemre kötötte, hogy ne szóljak neked.

– Te pedig szót fogadtál neki?

– Hát, igen. Azt hittem, hogy elmondja majd neked. Azt mondta, meg akart lepni, de mivel nem talált otthon, így majd inkább felhív.

Persephone a szemét forgatta. Demeter még soha nem hívta fel. Valószínűleg azért ment a lakásukra, mert keresett valamit.

– Bement a lakásba?

– Szerette volna megnézni a szobádat.

– A rohadt életbe! – Le kell ellenőriznie a tükröket. Elképzelhető, hogy az anyja bűbájjal vona be őket, hogy kémkedhessen utána.

– Mindegy, a lényeg az, hogy volt egy olyan érzésem, hogy egy kisé... túlfélt.

Ez enyhe kifejezés volt. Demeter olyan szinten túlféltette, hogy Persephonénak gyakorlatilag tizennyolc éves koráig nem volt semmilyen kapcsolata a külvilággal.

– Ja, és egy igazi ribanc.

Lexa elmosolyodva felvonta a szemöldökét.

– Te mondtad, nem én. – Elhallgatott, és közelebb hajolt. – Akarsz róla beszélni?

– Nem. – Attól, hogy beszél róla, nem érezné jobban magát. Attól viszont igen, ha elmenne a Sohaéjbe. Elmosolyodott. – De elmegyek veled ma este.

Másnap minden bizonnyal meg fogja bánni ezt a döntését, főleg ha az anyja rájön, de hirtelen lázadni támadt kedve, és hogyan lázadhatna jobban, mint ha annak az istennek a klubjába megy el bulizni, akit az anyja annyira utál?

– Tényleg? – Lexa összecsapta a kezét. – Ó, az istenekre, olyan jól fogjuk érezni magunkat, Persephone! – Felpattant. – Azonnal el kell kezdenünk készülődni!

– Még csak három óra.

– Hát, ja. – Lexa kihúzott egy tincset hosszú, sötét hajából. – Undi a hajam. Ráadásul egy örökkévalóság megcsinálni, és téged is puccba kell vágjalak. Hozzá kell látnunk!

Persephone nem mozdult.

– Egy perc, és utánad megyek. Becsszó.

Lexa elmosolyodott.

– Köszönöm, Persephone. Remek lesz, majd meglátod.

Lexa átölelte, majd szinte táncolva indult el az utcán.

Persephone mosolyogva nézte. A pincérnő ekkor jelent meg, és átnyúlt az asztalon, hogy elvegye Persephone bögréjét. Ő villámgyors mozdulattal kapta el a csuklóját.

– Ha bármi mást elmondasz az anyámnak, mint amit most mondok, megöllek.

Ugyanaz a pincérnő volt, aki korábban is, ugyanazok a cuki hajfonatok és sötét szem, de a főiskolás lány vonásai alatt egy nimfa sejlett fel. Apró orr, vibráló tekintet és szögletes vonások. Persephone már akkor észrevette, amikor a lány kihozta a kávéját, de akkor még nem látta okát kérdőre vonni. Csak azt teszi, amit Demeter parancsolt neki. De a Lexával folytatott beszélgetése után Persephone semmilyen kockázatot nem vállalhat.

A lány megköszöri a torkát, és kerülte Persephone tekintetét.

– Ha anyád rájön, hogy hazudtam, akkor ő öl meg.

– Kitől félsz jobban? – Persephone régen rájött, hogy a szavai a legerősebb fegyverei. Megszorította a lány csuklóját, majd elengedte. A nimfa villámgyorsan letakarította az asztalt, majd elsietett. Persephone rosszul érezte magát, amiért megfenyegette, de gyűlölte, ha követik és megfigyelik. A nimfák olyanok, mintha Demeter karmai lennének: Persephone húsába kapaszkodtak.

Persephone tekintete újra a nárciszokra tévedt, ujjbegyével végigsimította a hervadt szirmokat. Ha Demeter érintette volna meg őket, akkor megduzzadtak volna az élettől. Az ő érintésére azonban összeaszalódtak és elporladtak.

Lehet, hogy Demeter lánya és a tavasz istennője volt, de egy nyamvadt fűszálat sem tudott kisarjasztani.

2. fejezet

Sohaéj

A Sohaéj karcsú, obszidiánpiramisán nem voltak ablakok, és magasabbra nyúlt a környező épületeknél. Távolról úgy nézett ki, mintha a helyén felfeslett volna a város szövete. A tornyot Új-Athén minden pontjáról látni lehetett. Demeter szerint Hades azért építtette ilyen magasra, hogy a mulandó életükre emlékeztesse a halandókat.

Minél tovább ácsorgott Hades klubjának árnyékában, Persephone annál idegesebb lett. Lexa elsietett, hogy szót váltson néhány hátrébb álló lánnyal, akiket az egyetemről ismert, Persephonét pedig egyedül hagyta. Új helyzet volt ez számára. Idegenek között ácsorgott, éppen arra készült, hogy belépjen egy másik isten területére, és egy meglehetősen kihívó ruhát viselt. Azon kapta magát, hogy hol karba teszi a kezét, hol leengedi maga mellé, mintha csak nem tudta volna eldönteni, hogy elrejtse ruhája mély kivágását, vagy épp felfedje. A rózsaszín, csillogó darabot Lexától kapta kölcsön, aki korántsem büszkélkedhetett olyan alakkal, mint ő. Persephone haja laza hullámokban keretezte az arcát, és a barátnője visszafogottan sminkelte ki, hogy kiemelje természetes szépségét.

Ha az anyja látta volna, azonnal visszaküldi az üvegházba. Vagy, ahogy Persephone hívta: az üvegbörtönbe. A gondolattól görcsbe rándult a gyomra. Körbenézett. Vajon most is figyelik Demeter kémjei? A fenyegetése célt ért a pincérnőnél, és nem mondja el az anyjának, hogy mire készülnek Lexával? Azóta, hogy megmondta a barátnőjének, eljön vele, folyamatosan azon járt az esze, hogy Demeter vajon hogyan fogja megbüntetni, ha rájön a dologra. Bár Demeter a teremtés és élet istennője volt, meglehetősen bosszúszomjas is tudott lenni. Valójában egy egész ágyást szentelt a bosszúnak az üvegházban. Valaha minden benne lévő növény egy nimfa, egy király, vagy más olyan teremtmény volt, amely kivívta a haragját.

Persephonét pontosan ez a harag tette paranoiássá, és ezért nézett át minden tükröt a lakásában, amikor hazaért.

– Ó, az istenekre! – Lexa egy vörösbe öltözött látomás volt, és mindenki végigmérte, ahogy visszalépett Persephone mellé. – Hát nem gyönyörű?

Persephone kis híján felnevetett.

Őt nem nyűgözte le annyira az istenek által létrehozott pompa. Ha mindenáron kérkedni akarnak a vagyonukkal, a halhatatlanságukkal és a hatalmukkal, akkor azt úgy is megtehetnék, hogy közben az embereken segítenek. Ehelyett azzal töltötték az idejüket, hogy egymásnak ugrasztották a halandókat, és szórakozásképpen lerombolták, majd újraformálták a világot.

Persephone újra felnézett a toronyra, és összehúzta a szemöldökét.

– A fekete nem az én színem.

– Majd megváltozik a véleményed, ha megpillantod Hadeszt – állította Lexa.

Persephone a szobatársára nézett.

– Azt mondtad, nincs itt!

Lexa a vállára tette a kezét, és a szemébe nézett.

– Persephone. Ne érts félre, dögös vagy meg minden, de... szerinted mennyi esély van rá, hogy Hades észrevesz téged egy ilyen zsúfolt helyen?

Volt valami abban, amit Lexa mondott. De akkor is. Mi van, ha cserben hagyja a bűbáj? A szarvai azonnal lelepleznék Hades előtt. Az pedig biztos, hogy nem hagyna ki egy ilyen esélyt arra, hogy hazai pályán kihívjon egy másik istent. Főleg egy olyat, akivel még soha nem találkozott.

Persephone gyomra újra összeszorult. Babrálni kezdte a haját, és kisímította a ruháját. Egészen addig nem is vette észre, hogy Lexa nézi, míg meg nem szólalt.

– Tudod, akár őszinte is lehetnél, és bevallhatnád, hogy alig várod, hogy találkozz veled.

Persephone remegő hangon nevetett fel.

– Nem akarok találkozni Hadesszal.

Nem tudta volna megmondani, hogy miért esik olyan nehezére kinyögni, hogy érdekli Hades. Egyszerűen képtelen volt elismerni, hogy valójában szeretne találkozni vele.

Lexa mindentudó pillantást vetett rá, de mielőtt még bármit is mondhatott volna, kiáltások harsantak fel a sor elején. Persephone kikukucskált a sorból, hogy lássa, mi történik.

Egy férfi éppen meg akarta ütni a klub bejáratát őrző egyik ogrét – a kegyetlen és brutális lényeket Hades állítólag azért tartotta, hogy az erődjét őrizték. Botor ötlet volt a férfitől, hogy rátámadt, az ogre szeme meg se rebbent, és már el is kapta a férfi csuklóját. Az árnyak közül rögyvest két másik hatalmas, feketébe öltözött ogre lépett elő.

– Ne! Várjanak! Kérem! Csak vissza akarom őt kapni! – kiabált a férfi, ahogy a lények felnyalábolták, és elcipeltek.

Persephone még sokáig hallotta a kiáltásait, mielőtt azokat végül elnyelte az éjszaka.

Lexa felsóhajtott.

– Mindig van egy.

Persephone kétkedő pillantást vetett rá.

Lexa megvonta a vállát.

– Most mi van? A *Delphi Látó* minden számában van egy olyan sztori, hogy egy halandó megpróbál bejutni az Alvilágba, hogy megmentse a szerelmét.

A *Delphi Látó* Lexa kedvenc pletykalapja volt. Kevés dolognak volt úgy a megszálottja, mint az isteneknek – kivéve talán a divatot.

– De hisz az lehetetlen – mondta Persephone.

Mindenki tudta, hogy Hades nagyon szigorúan betartja a birodalma határaitra vonatkozó szabályokat. Az Alvilágot egy lélek sem hagyhatja el, és egy sem léphet be oda az ő tudta nélkül.

Valami azt súgta Persephonénak, hogy ugyanez igaz a klubjára is. A gondolattól végigfutott a hideg a gerincén.

– Attól még mindig megpróbálja valaki – mondta Lexa.

Amikor beléptek az ogrék látómezejébe, Persephone valahogy védtelennek érezte magát. Elég volt egyetlen pillantást vetnie a lány gombszemére, és máris majdnem lefújta az estét. De erőt vett magán, karba tette a kezét a mellkasa előtt, és igyekezett nem ránézni az ogre torz arcára. Tele volt hólyagokkal, az alsó ajka alól pedig borotvaéles fogak kandikáltak ki. Bár a lány nem láthatott át a bűbáján – az anyja varázsereje lényegesen erősebb volt, mint az ogréké –, Demeternek mindenütt akadtak kémei. Nem lehet elég óvatos.

Lexa megadta a nevét, mire az ogre beleszólt a zakója hajtókájára erősített mikrofonba. Pár másodperccel később kinyílt előttük a Sohaéj ajtaja.

Persephone meglepetten tapasztalta, hogy egy aprócska helyiségbe jutottak. A félhomályos csendben a két korábban látott ogre várta őket.

A lények végigmérték őket.

– Retikülök?

Mindketten kinyitották a táskáikat, hogy a két ogre átvizsgálhassa őket, nehogy valami tiltott tárgyat vigyenek be a klubba. Mondjuk telefonokat vagy kamerákat. A Sohaéj egyik legfőbb szabálya, hogy tilos fényképeket készíteni. Sőt, Hades minden olyan eseményen megtiltotta a fényképezést, amin személyesen vett részt.

– De honnan tudná meg Hades, ha egy halandó csinálna egy képet? – kérdezte Persephone korábban, amikor Lexa elmagyarázta neki a szabályt.

– Fogalmam sincs, honnan tudja. A lényeg, hogy tudja, és a következmények miatt egyáltalán nem éri meg.

– Miért, mik a következmények?

– Egy összetört telefon, kitiltás a Sohaéjből és egy szaftos cikk a pletykalapokban.

Persephonét kirázta a hideg. Hades nem vette félvállról a szabályokat, és Persephone tudta is, hogy miért: az isten megrögzötten védte a magánéletét. A lapok még egy szeretőről sem írtak soha vele kapcsolatban. Persephone nem hitte, hogy Hades is olyan önmegtartóztató esküt tett volna, mint Artemisz vagy Athene. És mégis, szinte teljesen el tudta kerülni a nyilvánosságot.

Ezért pedig – mondhatni – csodálta.

Amikor az ogrék átvizsgálták a táskáikat, kinyitottak előttük egy másik ajtót. Lexa belekarolt Persephonéba, és szó szerint áthúzta. Hűvös levegő csapta meg, ami italok, izzadság és valami keserű narancsra hasonlító illattal volt tele.

Persephone azonnal felismerte. Nárcisz.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A tavasz istennője egy teraszon találta magát, ahonnan az egész klubot be lehetett látni. Mindenütt vendégek nyüzsögtek, az asztalok körül kártyáztak, és egymáshoz préselve ittak a bárpultnál. Az alakjuktól csak vörös sziluettek látszódtak a fények miatt. Persephone több, plüssel borított, kényelmes bokszt is látott, ezek is mind tele voltak. De ami igazán megragadta a figyelmét, az a klub közepén állt. A süllyesztett táncter úgy tartotta magában az embereket, mint egy medence a vizet. Az emberek hipnotikus ritmusban hullámoztak a vörös fények alatt. Fölöttük kovácsoltvasból és kristályokból készített csillárok lógtak.

– Na gyere! – Lexa maga után húzta Persephonét a földszintre. Ő szorosan fogta Lexa kezét, félt, hogy elsodorja tőle a tömeg.

Beletelt pár pillanatba, míg rájött, hogy merre is mennek. A bárpultnál bepréselték magukat egy olyan kis részbe, ahol maximum egy ember férhetett volna el.

– Két Manhattant! – kiáltott oda a csaposnak Lexa. Amikor azonban be akart nyúlni a táskájába, hogy elővegye a pénztárcáját, egy kéz jelent meg közöttük, és pár dollárt ejtett a pultra.

– Én fizetem – mondta egy hang.

Lexa és Persephone egyszerre fordultak meg. Egy férfi állt mögöttük. Állának az éle olyan határozott volt, mint egy gyémánté, göndör haja éppoly fekete, mint a szeme, bőre pedig gyönyörű, ragyogó barna. Az egyik legjóképűbb férfi volt, akit Persephone valaha látott.

– Köszí – nyögte ki Lexa.

– Nem tesz semmit – mondta a férfi. Szájában fehér fogak villantak. Sokkal kellemesebb látvány volt, mint az ogrék agyari. – Először vagytok a Sohaéjben?

– Igen – vágta rá rögtön Lexa. – Te?

– Ó... én gyakran járok ide.